

2018 – MAREA UNIRE și TRIBUNISMUL (XXXI):

Alianța românilor cu sașii a fost decisivă ...

- Sibiul cel mai puternic centru militar - ultima rezistență Munții Apuseni!

Alianța românilor cu sașii a fost decisivă

Români
aveau de partea lor
numărul

Sașii
banii, armata și
conducerea
politică

**Am văzut atunci
toată perfidia
comandanților
împărătești față
de români**

**Sibiul
cel mai
puternic
centru militar**

**ultima
rezistență
Munții
Apuseni**

*români pe
tabla intereselor
națiunilor
privilegiate*

**A fost o alianță conjuncturală sau
una bazată pe interese reale și sinceritate?**

Alianța românilor cu sașii a fost decisivă ... - Sibiul cel mai puternic centru militar - ultima rezistență Munții Apuseni!

În "Studii de istorie a românilor. Oameni, fapte, mentalități" (2006) istoricul Octavian Tătar (1957-2016), descria bătăliile Sibiului, argumentând: " ... din punct de vedere militar Sibiul constituia "capul armatei regulate imperiale din Transilvania și cel mai puternic centru militar al provinciei. (...) Orașul dispunea de o puternică centură de fortificații formată din două rânduri de ziduri înalte și groase și prevăzute cu 39 de turnuri de apărare (...) În Sibiu se afla Comandamentul general ("General Kommando") al trupelor imperiale din Transilvania, subordonat direct Consiliului de război al Curții ("Hofkriegsrat") din Viena. În oraș și în împrejurimi funcționau mai multe stabilimente militare: din 1804, pe locul bastionului Cisnădiei, demolat, s-a dat în folosință cazarma de infanterie ce putea adăposti 8 companii, la Turnu Roșu vama era administrată de o garnizoană de 30 de soldați, la Orlat, Tălmăciu și Dumbrava Sibiului funcționau pulberării, în oraș existând mai multe depozite, magazii, spital militar, etc. La Orlat, lângă Sibiu, își aveau sediul regimentului grăniceresc, în zona Sibiului funcționând efectiv, un batalion al acestui regiment: compania a cincea - la Jina, compania a șasea cuprindea comunele Orlat și Veștem, a șaptea - Scoreiu, Racovița, Porumbacu de Jos și Porumbacu de Sus. (...) Din 18 octombrie 1848 și până la

11 martie 1849, baronul Puchner a deținut puterea civilă și militară în Transilvania. Din punct de vedere politic Sibiu era capitala provinciei, centrul săsimii ardelene (atașată, într-o oarecare măsură, autorităților austriece), sediul Consiliului Național Român (organul conducător al revoluției române din Transilvania) și al Episcopiei Ortodoxe Române. Sibiu era centrul gărzilor naționale săsești, precum și al celor maghiare din zonă. (...) Sibiu, ca și ținutul Munților Apuseni de altfel, era una dintre cele mai sensibile zone pentru insurgenții maghiari, hotărâți să facă "legea" în Transilvania. Dacă în centrul și răsăritul Transilvaniei, cu ajutorul maghiarilor autohtoni și al secuilor, insurgenții maghiari și-au putut impune voința mai ușor, în zona Sibiului ei aveau de înfruntat o triplă rezistență: a armatei imperiale oficiale, a sașilor și a românilor. Pe de altă parte, pentru stăpânirea austriacă, ca și pentru români și conducerea lor politică, Sibiu era ultimul refugiu (în cazul românilor ultima rezistență s-a dovedit a fi Munții Apuseni). Pierderea însemna sfârșitul, cum s-a și dovedit de altfel. (...) Românii, în urma adunării de la Blaj, din septembrie 1848, au hotărât să se organizeze din punct de vedere militar și să se înarmeze. Ca organ de conducere politică și militară și-au ales un "Comitet de Pacificațiune". Comitetul compus din S. Bărnăuțiu, N. Bălășescu, A. T. Laurian, T. Cipariu, F. Micaș, I. Bran, având pe maiorul Niebel atașat cu probleme militare, a fost recunoscut de către Puchner la 16 octombrie, printr-un decret. Sediul comitetului era într-o locuință modestă, pe Reisporgasse, în Sibiu. A doua zi după recunoașterea sa, comitetul a dispus înarmarea poporului și organizarea celor înrolați în 15 prefecturi. Înscrisura se făcea pe bază de voluntariat, stagiul era de trei ani și se considera ca stagiul în armata imperială. Comandantul prefecturii Sibiu a fost inițial Iovian Brad, dar la scurt timp acesta a preluat prefectura Brașovului. La Sibiu a rămas comandant Ioan Brote. Prefectura Mediaș avea în frunte pe Vasile Moldovan, iar cea din scaunele Sebeș și Miercurea pe Dionisie Marțian Popovici. Românii din Bogatu, Armeni, Alămor și celelalte sate de dincolo de Secaș s-au înrolat în legiunea lui Axente Sever, de la Blaj."

Istoricul sibian Eugen Străuțiu prezintă în lucrarea "Sibiu între medieval și modern" atât evenimentele din războiul pe care l-a cunoscut ținutul Sibiului, cât și consecințele lor: "Atitudinea autorităților față de efortul militar românesc lăsa de dorit. "Nici un pistol ruginit nu li s-a dat românilor până în octombrie 1848. Așa se înțelegea libertatea, egalitatea și frățietatea." Călăreților din Săliște li s-a promis hrană și nutreț dacă vor acționa la o distanță mai mare de patru zile de casă și n-au primit, fiind nevoiți să le cumpere pe banii lor. Ca soldați încadrați în armata imperială ar fi trebuit să le plătească salarii, ceea ce nu s-a întâmplat. De multe ori armele și munițiile au fost insuficiente; când însuși Avram Iancu a venit la Sibiu pentru a cere arme, a fost refuzat". Românii s-au revoltat împotriva nobililor maghiari, aceștia fiind alungați sau uciși în satele Sîngătin, Veseud, Boarta, Păuca, Armeni, Cenade, Micăsasa, Valea Buii. În memoriile lui Axente Sever, acesta descria conjunctura tragică a evenimentelor din Sîngătin, aici fiind refugiate gărzile maghiare din Sibiu, pe domeniul nobilului Zsigmond Elek; la somația tribunului Ioan Dendiu (22 octombrie 1848), în timpul predării pașnice a armelor, cineva a încercat să-l împuște pe tribun, suficient ca românii să atace, înregistrându-se 53 de morți maghiari. Mulți români au păstrat în memorie evoluția evenimentelor din jurul Sibiului: "'Am văzut atunci toată perfidia comandanților împărătești față de români", își amintea Ioan Ciurileanu; aceștia voiau să apere Sibiu cu trupe în majoritate românești, lăsând satele neapărate în mâinile lui Bem. Erau incriminați prin aceasta

comandantul general Puchner, comandanții de divizii Gedeon și Pfersmann, comandanții de brigadă Kalliany, Schutter și Kräffer." Cine mai știe astăzi că în 1849 (13 martie) două coloane maghiare incendiau Veștemul și Nocrichul, grănicerii români din Racovița apărând cu greu podul de peste Olt (dintre Bradu și Avrig). Ulterior maghiarii au distrus clădirile companiei grănicerești și locuințele ofițerilor. Trupele lui Bem au cerut Rășinariului 10000 de florini, amenințând cu incendierea satului; în timp ce Cisdădia plătea 8000 florini (sub formă de impozit de război), rășinariii refuzau, făcând trupele maghiare să dubleze suma cerută. O parte din Apoldu de Jos a fost ars, iar în tot ținutul Secașelor a fost organizată o vânătoare "pentru capturarea rebelilor valahi care umblau prin păduri". Retragerile trupelor și cuceririle succesive ale ținutului au lăsat urme mari la Miercurea Sibiului (unde au fost distruse case) dar și la Slimnic, satul fiind ars și prădat - exceptând casa bogătaşului Seivert, care i-a găzduit pe Bem și garda de husari, de bunăvoie. "Câteva concluzii" sunt enunțate de Eugen Străuțiu: "În toamna lui 1849 lua sfârșit cea mai puternică afirmare a naționalităților din principat, pe parcursul căreia devenise clar pentru toată lumea că românii sunt o piesă esențială pe tabla de șah a intereselor națiunilor privilegiate. Alianța românilor cu sașii a fost decisivă pentru înclinarea balanței de această parte.

A fost o alianță conjuncturală sau una bazată pe interese reale și sinceritate?

Motivele erau diferite: sașii voiau consolidarea privilegiilor lor seculare, în timp ce românii luptau pentru acceptarea lor cu drepturi egale între celelalte națiuni. Alianța nu făcea decât să amâne conflictul, pentru a doborî un inamic care pe moment părea mai periculos. Românii aveau de partea lor numărul, iar sașii - banii, armata și conducerea politică. Niciodată sașii n-au văzut cu ochi buni intențiile reformatoare ale frunțașilor români, (...). De aceea mulți români au luptat în armata lui Bem, mai ales dintre cei de pe Olt, care la revenirea imperialilor au avut de suferit pentru aceasta. În ultimă instanță, marele câștigător a fost regimul habsburgic, care a fost cu totul nerecunoscător față de români, dar nici față de sași n-a mers prea departe cu concesiile ulterioare."

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<http://www.tribuna.ro/stiri/cultura/2018-marea-unire-si-tribunismul-xxxi-136996.html>

The screenshot shows a web browser window with the URL www.tribuna.ro/stiri/cultura/2018-marea-unire-si-tribunismul-xxxi-136996.html. The page features the Tribuna logo with the tagline "Dintotdeauna pentru totdeauna!". A navigation bar contains categories: Eveniment, Actualitate, Stiri de pe strada mea, Sport, Cultura, Sanatate, Timp liber, Tribuna femeilor, and Descopera lumea. The main content area displays the article title "2018-MAREA UNIRE și Tribunismul (XXXI):" by Marius HALMAGHI, dated 29.07.2018 23:01, with 138 views and 0 comments. There are 2 shares and a search bar labeled "Cautare".